

Refleksjonsbrev Luna Februar

Mange av barna på Luna er fortsatt nye, og tilvenningen tar mye tid. I mars får vi et nytt barn, og som alltid på småbarnsavdelingene er det aller viktigste vi driver med trygghet, trivsel og tilknytning.

I februar har vi valgt å gjøre om på avdelingen. Vi tok ut det aller meste av definerbare leker, og erstattet de med udefinerbare materialer. I fingarderober laget vi sandrom. Der har vi satt inn en balje med helt ny og rein sandkassesand. Vi har også fylt baljen med redskaper barna kan bruke for å utforske og sanse sanden. Grupperommet har vi fylt med ris. Der tok vi inn en todelt trekasse med bein på, slik at barna kan stå rundt riskassen og leke sammen. På begge rommene er det lagt til rette for at barna skal kunne utfolde seg, de kan helle på gulvet, bære med seg og kaste rundt. Sand er et materiale som barna møter hele tiden i barnehagen, men sjeldnere på vinteren. Noen av barna har enda ikke vært ute uten votter, og det er godt og nytt å ta på og smake på sanden. At sanden er inne, og at vi kan utforske den med nye redskaper er nytt for alle. Ved å velge å jobbe med sand inne på denne måten der materialet alltid står fremme og er tilgjengelig, sikrer vi at prosjektet lever naturlig i hverdagen, at vi får til hyppige prosjektøkter, og at alle barna tar del. Vi har ikke faste prosjekttider, og heller ikke faste grupper.. Barna har ulikt utgangspunkt for prosjektet. Noen har lekt mye i sand, mens andre aldri har sittet i sandkassen før. *Barnehagens omsorgs- og læringsmiljø skal fremme barns trivsel, livsglede, mestring og følelse av egenverd. Barnehagen må gi det enkelte barnet støtte og utfordringer ut fra egne forutsetninger og bidra til et meningsfullt liv i fellesskap med andre barn og voksne (Rammeplan for barnehagens innhold og oppgaver, s.18).* Barna utforsker på egenhånd, i eget tempo. Men vi er sammen, og ser på og lærer av hverandre. Vi graver, bygger, snur, klapper, rører og bruker redskaper.

De fleste barna smaker på sanden. Vi har lurt på hvorfor barna liker sand, mens vi voksne ikke gjør det. Smaker det godt? Smaker det forskjellig fra dag til dag? Er det konsistensen og knasingen vi voksne ikke liker? Når slutter vi å like sand? Er det noe vi lærer å ikke like, eller skjer det noe med sansene våre ettersom vi blir eldre og utvikler oss? Vi har reflektert over at barna ser ut til å spise mye sand og ris i starten, men etter hvert virker det som det blir mindre spennende å smake på.

Barna leker med sanden på forskjellige måter. Noen liker å sitte oppi kassen, og begrave hendene dypt nedi den myke sanden. Andre tar den med seg til bildene på plassene i garderoben, og gjemmer fjesene på bildene under sand. Så sier de «Borte!», før de feier sanden bort igjen, og sier «Der!» Barna kommer på slike leker selv, og bruker det de kan fra før i sin utforskning. I dette tilfellet har barna kunnskap om borte-tittei lek, og at man gjemmer fjeset da. De bruker kreativiteten sin for å utvikle denne leken.

I risrommet ser vi mye av den samme typen utforskning som på sandrommet, og likheter til hvordan de leker med sanden. Barna smaker flittig på ris, de legger ris i hendene på oss ansatte som er med på utforskningen, og kaster ris på hverandre og rundt i rommet. Ofte er det mer ris på gulvet enn i kassen. Madrassen ved vinduet får også et tynt lag med ris, før barna hopper og tramper på den, så risen hopper og spretter. Hvilken effekt har vi på materialene rundt

oss? Hvordan reagerer omgivelsene våre når vi påvirker dem? Barna observerer at risen spretter, og de ler og peker på risen.

Mange liker å sitte oppi riskassen. Er det for å komme nærmest risen? For å føle den med hele kroppen? På Luna liker barna å ta av seg på beina, og går mye barbeint. Flere liker å kjenne hvordan det er å gå barbeint på ris, og hvordan risen kjennes ut mellom tærne. Noen ønsker å kle av seg til bodyen, og fyller bodyen med ris. Dette er eksempler på hvordan barna erfarer teksturen med hele kroppen.

Vi er ikke ferdige med å utforske ris og sand enda, og kommer til å ta det med oss inn i neste periode. Kanskje vi snart kan få kjenne på sanden ute uten votter? Kanskje vi kan male med sand eller ris?

